

Arrest

nr. 229 406 van 28 november 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 9 oktober 2019, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 januari 2018, verklaart er zich op 25 januari 2018 vluchteling.

1.2. Op 12 juli 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Norwood, nabij Nuwara Eliya (Centrale Provincie, Sri Lanka), bent u hindoe en in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. U ging tot het tweede middelbaar naar school en werkte nadien in een apotheek. In 1995 verhuisde u naar Colombo, waar u eerst in Kotahena woonde, vanaf 2008 in Wellawatte en vanaf 2011 opnieuw in Kotahena. Vanaf 2014 werkte u naast uw werk in de farmacie ook als zelfstandig textielverkoper. In 2000 trouwde u met uw huidige vrouw, in 2001 kregen jullie jullie enige zoon.

Op 5 mei 2007 kreeg u in de winkel waar u werkte telefoon van mensen van de 'Peoples Alliance Party' die twee miljoen roepies eisten. U, uw baas en een collega weigerden dit te betalen. Diezelfde avond kwam een gewapende man jullie winkel binnen om jullie aan te manen te betalen. Jullie weigerden opnieuw te betalen, waarop de man agressief werd. Jullie sloegen hem daarop in elkaar, waarop de politie vrijwel meteen in de winkel stond. Uw collega en uzelf werden meegenomen naar het politiekantoor, samen met de agressor. Jullie werden beiden na het afleggen van verklaringen vrijgelaten, de man bleef echter aangehouden. s Avonds gingen jullie zoals gevraagd terug naar het politiekantoor, waar de politie u vertelde dat de agressor een mannetje van Mervyn Silva was en zich de vraag stelde waarom jullie niet gewoon betaald hadden. De politie liet u en uw collega een alternatieve versie van de feiten ondertekenen, waarop jullie beiden bang werden en jullie, net als uw baas, verhuisden naar Wellawatte.

Op 28 juni 2007 kregen jullie daar bezoek van enkele militairen en een politieagent, die jullie alle drie meenamen naar het politiekantoor. Van daaruit werden jullie overgebracht naar een onbekende plaats, waar jullie afzonderlijk werden ondervraagd. Niet veel later werden jullie teruggebracht naar het politiekantoor, enkele uren later mochten jullie ook daar beschikken. Uw baas was nu echt bang geworden, gaf u wat geld en vertrok kort daarna naar Australië. Zelf ging u naar uw vrouw in Norwood, waar u tot 2008 bleef wonen. U had immers intussen ook vernomen dat uw collega vermoord was.

In 2008 begon u opnieuw te werken in een farmacie in Wellawatte, wat tot 2010 zonder problemen ging.

Op 10 maart 2011 echter kwam de man die u eerder had geslagen 's nachts naar uw huis met enkele kompanen. Ze begonnen u te slagen, waarop uw vrouw en kind begonnen te roepen. Hierdoor waren de burens gealarmeerd, dewelke uw ontvoering konden vrijdelen. U begon daarop uw vlucht naar Maleisië voor te bereiden. Op 5 mei 2011 vertrok u ook effectief naar Maleisië, waar u ongeveer drie maanden in een restaurant werkte, maar verkreeg er geen verblijfsvergunning. Gezien uw vrouw u had gemeld dat de kust opnieuw veilig was, keerde u op 12 augustus 2011 terug naar Sri Lanka. U ging er opnieuw aan de slag als manager van een farmacie in Colombo, ditmaal in de wijk Mattakkuliya. Tot 25 april 2012 verliep dat probleemloos, moment waarop u ontvoerd werd door de man met wie u eerder problemen had. Hij bracht u naar een onbekende plaats, waar u door hem en enkele kompanen vastgebonden en geslagen werd. Met de hulp van een andere gevangene wist u zich te bevrijden, waarna u wist te ontsnappen. U geraakte ook terug thuis en ging met uw broer naar het politiekantoor. U wilde er klacht indienen, maar die werd niet geregistreerd. U ging naar het ziekenhuis, waar u een dag verbleef, en keerde nadien terug naar huis. Jullie verhuisden opnieuw naar Kotahena, waar u tot 2016 geen verdere problemen ondervond.

Op 26 december 2016 kwam de man echter opnieuw met enkele kompanen naar uw huis en beschuldigde u van lidmaatschap van de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam, ook wel Tamiltijgers of Tijgers genoemd). U diende nog diezelfde avond klacht in. Kort nadien werd u partner in een farmacie. Op 14 maart 2017 kwam dezelfde man echter ook daar langs met enkele kompanen en nam uw dagomzet mee. U werd daarbij ook geslagen en beschoten, maar wist te ontkomen. U diende opnieuw klacht in, maar wilde nu resoluut uw land verlaten.

Op 23 mei 2017 vloog u daarom met uw eigen paspoort, voorzien van een geldig visum, vanuit Colombo met een transit in Doha (Qatar) naar Parijs (Frankrijk), waar u enkele maanden bij vrienden verbleef. Op 23 januari 2018 reisde u vanuit Frankrijk met de wagen door naar België, waar u op 25 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van dit verzoek legt u volgende documenten neer: uw originele identiteitskaart, uw originele geboorteakte en de vertaling ervan, uw originele paspoort, uw originele rijbewijs, de geboorteaktes van uw vrouw en zoon en de vertaling ervan, uw huwelijksakte en de vertaling ervan, twee politierapporten, drie krantenartikels, een bundel documenten van uw werkgevers, het certificaat van registratie van uw zaak, een bundel bankdocumenten, een bundel medische documenten, een telefoonkaart en betalingsbewijs van een hotel in Maleisië, het e-ticket van uw reis van Sri Lanka naar Parijs en een huurovereenkomst neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld dat u pas **laattijdig** een verzoek om internationale bescherming indiende. U bent immers al op 23 mei 2017 in Frankrijk aangekomen en heeft daar naar eigen zeggen ongeveer acht maanden bij vrienden verbleven, zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Gevraagd waarom u in Frankrijk geen verzoek om internationale bescherming indiende, gaf u aan dat u van een advocaat in Frankrijk vernomen had dat België verantwoordelijk zou zijn voor een eventueel verzoek, omdat u een met een Belgisch visum gekomen was (zie DVZ Verklaring, pt.31; zie CGVS1, p.10). Het CGVS erkent dat u een Belgisch visum verkreeg, maar wees u erop dat dit slechts geldig was tot 7 juni 2017. Hiernaar gevraagd, gaf u aan dat u de advocaat in Frankrijk pas in januari 2018 contacteerde. Gevraagd waarom u dan de maanden tevoren in Frankrijk, nadat uw visum verlopen was, geen verzoek indiende, verklaarde u dat u niet wist of u een verzoek moest indienen in Frankrijk of in België (zie CGVS1, p.11), maar deed het in elk geval in geen van beide landen. U voegde er nog aan toe dat u bang was om naar België te komen, omdat u bang was omdat uw sponsor hier verbleef (zie CGVS1, p.11). Waarom u dan specifiek om een opvangcentrum in Sint-Niklaas vroeg bij uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken, nota bene omdat u er kennissen zou hebben (zie Inschrijving), terwijl deze sponsor relatief dichtbij in Antwerpen verblijft, is dan ook een raadsel. Dat u pas op 25 januari 2018 doorreisde naar België, is overigens niet meer dan een blote bewering die u op geen enkele wijze kon staven. Wat er hiervan ook zij, **deze vaststelling ondermijnt op zeer ernstige wijze uw nood aan bescherming.** Een dergelijke houding kan immers moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u hier zolang mee wachtte wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van deze internationale bescherming.

Ten tweede wordt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u aangehaalde problemen op ernstige wijze ondermijnd door enkele vaststellingen met betrekking tot uw **terugkeer**, zowel naar Sri Lanka als naar Colombo. **Zo** gaf u immers aan dat u al in 2011 naar Maleisië vluchtte omwille van uw problemen. U zou er ook enkele maanden verbleven en gewerkt hebben. Omdat u er niet over de nodige documenten beschikte en u van uw vrouw vernomen had dat de situatie veilig was, keerde u terug naar Sri Lanka. U kon bij terugkeer naar eigen zeggen ook ruim een jaar zonder problemen in Colombo verblijven en werken. De vaststelling dat u het risico bij terugkeer onbestaande dan wel dermate gering achtte, ondanks uw bewering dat uw voormalige baas omwille van dezelfde problemen naar Australië was gevlucht en uw ex-collega intussen zelfs vermoord zou zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van al uw problemen van voor 2011. U gaf aan dat uw vrouw had vermeld dat de regering intussen veranderd was en u dan ook terug kon komen en in vrijheid leven (zie CGVS1, p.18, p.20). Het CGVS wees u er echter op dat Mervyn Silva op dat moment nog steeds politiek bleef en ook Silva nog politiek actief bleef. U had hiervoor geen uitleg, u kwam niet verder dan 'dat de oppositie aan de macht kwam', en 'de oppositie tegen die politici was' (zie CGVS1, p.21). Nochtans blijkt uit toegevoegde informatie dat Mahinda Rajapaksa effectief aan de macht bleef en Mervyn Silva, de man die u zegt te vrezen, ook van 2010 tot 2015 een functie bekleedde in de Sri Lankaanse regering. Hierbij dient overigens opgemerkt dat u uw vorige paspoort niet voorlegde, of kopij ervan, noch enig ander overtuigend document van uw verblijf in Maleisië, of van uw terugkeer naar Sri Lanka. U legde enkel een telefoonkaart en betalingsbewijs van een hotel in Maleisië neer, maar deze kunnen amper iets aantonen. Op de telefoonkaart is niet vermeld wanneer deze geldig was, het betalingsbewijs van het hotel kan makkelijk nagemaakt of zelf ingevuld worden. Wat er daar ook van zij, de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de problemen van 2007 wordt **ook** ondermijnd door de vaststelling dat u in 2008 terugkeerde naar Colombo, nadat u enige tijd in Norwood bij uw vrouw had verbleven in de nasleep van uw problemen van 2007. Nochtans zou zoals vermeld uw baas het land

dan al definitief hebben moeten verlaten en zou uw ex-collega omwille van dezelfde problemen, dewelke net plaatsvonden in Colombo, zijn vermoord. U gaf daarnaast ook aan dat u daar toen tot de feiten van maart 2011 geen problemen heeft ondervonden (zie CGVS1, p.17). Dient **overigens** in datzelfde verband ook opgemerkt dat u liet optekenen na de problemen van april 2012 tot december 2016, dus ruim vier jaar, zonder problemen in een andere wijk van Colombo te hebben verbleven en gewerkt. **Ten slotte** is het ook enigszins bevreemdend dat u aangaf dat de feiten van maart 2017 de spreekwoordelijke druppel waren die u ertoe bracht uw land (opnieuw) te verlaten, maar u klaarblijkelijk al tevoren, in januari 2017 een paspoort aanvraag/uw paspoort vernieuwde. Uw uitleg, dat er daarvoor geen speciale reden was (zie CGVS2, p.8), kan maar weinig overtuigen. Dat uw vorig paspoort vervallen was en u het daarom vernieuwde (zie CGVS2, p.8), is gezien u daar geen enkel begin van bewijs van neerlegde, niet meer dan een blote bewering.

Ten derde komt uw algemene geloofwaardigheid verder in het gedrang door de vaststelling dat u uiteenlopende verklaringen aflegde over uw **verblijfplaatsen** in Sri Lanka. **Zo** vermeldde u op de DVZ Verklaring, gevraagd een overzicht van uw verblijfplaatsen de laatste jaren te geven, opmerkelijk genoeg uw verblijf in Norwood in de nasleep van de problemen van 2007 niet (zie DVZ Verklaring). Hoewel dient gezegd dat u er op de CGVS Vragenlijst wel melding van maakte, dient eveneens vastgesteld dat u op de DVZ Verklaring expliciet te kennen gaf tot december 2007 in Kotahena verbleven te hebben (zie DVZ, pt.10), wat dus (ruim) een half jaar na de beweerdde problemen van mei/juni 2007 is. Op de vragenlijst van het CGVS gaf u daarentegen aan dat u (na de problemen van juni 2007) Kotahena verliet en bij uw vrouw in Norwood ging wonen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). **Ook** over uw verblijfplaatsen nadien bleken uw verklaringen niet geheel consistent. Zo liet u op het CGVS optekenen dat u van 2008 tot 2010 in Welawatte (Colombo) woonde, en de rest van uw tijd in Colombo steeds in Kotahena (zie CGVS1, p.6). Enigszins bevreemdend dan ook dat u steeds verklaarde dat de problemen van maart 2011 zich in Welawatte afspeelden. **Ook** over uw verblijf nadien in Colombo bleken uw verklaringen niet geheel consistent. Op de DVZ Verklaring had u immers expliciet laten optekenen dat u (van 2011 tot 2013 en) van 2014 tot aan uw vertrek in 2017 in Kotahena verbleef (zie DVZ, pt.10). Op de vragenlijst van het CGVS gaf u dan weer uitdrukkelijk te kennen dat u er verbleef van 2012 tot december 2016 (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). **Ten slotte** was u over uw initiële verhuis naar Colombo even weinig consistent. Waar u het bij de DVZ nog had over 2005 (zie DVZ Verklaring, pt.10), verklaarde u bij het CGVS vanaf 1995 in Colombo gewoond te hebben (zie CGVS1, pp.5-6). Hoewel deze laatste inconsistentie minder belangrijk is voor wat uw asielaanvraag betreft, is ze wel -opnieuw- tekenend voor uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen al ten zeerste de oprechtheid van uw verklaringen en van uw nood aan internationale bescherming. Dat er verder weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweringen blijkt **ten vierde** uit volgende vaststellingen.

Zo legde u uiteenlopende en **tegenstrijdige verklaringen af over de initiële problemen zelf** die u in Sri Lanka zou hebben ervaren. **Zo** liet u op de vragenlijst van het CGVS optekenen dat jullie op 5 mei 2007 het telefoontje ivm de afpersing kregen en de man van Mervyn Silva **nog diezelfde avond** langskwam, waarop het tot een gevecht kwam (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), de aanleiding van al uw problemen nadien. Tijdens uw eerste onderhoud met het CGVS gaf u dan weer uitdrukkelijk aan dat deze pas **de volgende dag** in de avond langskwam. U bevestigde dit overigens nog, de man zou jullie immers verwezen hebben naar het telefoontje van de dag tevoren (zie CGVS1, p.14). Hier verder naar gevraagd, wijzigde u uw eerdere verklaring. Nu zou het telefoongesprek op 4 mei gebeurd zijn (zie CGVS1, p.15). Dergelijke aanpassing van uw verklaringen is uiteraard geen uitleg voor de inconsistentie wat betreft de dag verschil. Temeer u uw relaas op die vragenlijst net begon met "op 5 mei 2007 kreeg ik telefoon..." (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). **Daarnaast** was u evenmin consistent over het gevecht zelf. Waar u op de vragenlijst van het CGVS nog liet uitschijnen dat jullie de man eerst sloegen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), gaf u ten overstaan van het CGVS aan dat de man u eerst sloeg met een pistool (zie CGVS, p.14). **Ook** over het vervolg van de feiten liepen uw verklaringen uiteen. U gaf op de vragenlijst van het CGVS immers aan dat u en uw collega beide, samen met de agressor, meegenomen werden naar het politiekantoor, daar werden verhoord en nadien mochten beschikken. De man van Mervyn Silva zou echter in het kantoor moeten blijven (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens uw onderhoud met het CGVS verklaarde u dan weer dat de man in het politiekantoor werd gebracht, maar jullie beide buiten gehouden werden. Jullie zouden daar wel al een verklaring hebben afgelegd, alsook de boodschap gekregen hebben dat jullie beter betaald hadden (zie CGVS1, p.14). Dat laatste zou dan overigens weer, althans volgens uw verklaringen op de DVZ, pas gebeurd zijn nadat jullie later dienden terug te keren. Hoe dan ook, volgens uw verklaringen op het CGVS zou jullie aanvaller nog tijdens jullie (eerste) gesprek aan het politiekantoor ergens naartoe gebracht zijn (zie CGVS, p.14), wat ook in tegenstrijd is met uw eerdere bewering als zou hij er zijn moeten blijven. **Dat u over dergelijke belangrijke aspecten van uw beweerdde problemen dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, doet de geloofwaardigheid ervan verder teniet. Ook** over de feiten van einde

juni 2007 liet u zich betrappen op enkele (kleinere) inconsistenties. Zo gaf u éénmaal aan dat u destijds bij de tweede passage bij het politiekantoor na twee uur mocht beschikken (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), de andere keer zou het slechts een uur geweest zijn (zie CGVS1, p. 15). Uw baas zou u nadien dan weer 200.000 roepies (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), dan wel 100.000 roepies hebben gegeven (zie CGVS1, p.15). **Zelfs** over de **naam van uw ex-collega**, dewelke vermoord zou zijn omwille van dezelfde problemen was u niet éénduidig. Terwijl u het bij de DVZ nog had over Ravi. (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), gaf u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS aan dat hij Rave.R. heet (zie CGVS1, p.12, p.17). Het CGVS erkent dat u dit bij aanvang van uw tweede onderhoud rechtzette, het zou zeker Rave. zijn, u wist niet wiens fout het eigenlijk was. Uw uitleg voor uw nalaten dat dan eerder niet vermeld te hebben, overtuigt echter niet. Dat u dit niet zou hebben opgemerkt (zie CGVS2, p.2), terwijl u bij aanvang van uw eerste onderhoud wel over een klein woord viel, zoals u zelf aangaf (zie CGVS1, pp.2-3), is niet aannemelijk.

Daarnaast is het op zijn zachtst gezegd bijzonder opmerkelijk dat u **geen éénduidige verklaringen kon afleggen over hoeveel klachten** u eigenlijk precies heeft ingediend, of heeft willen indienen. Op de vragenlijst van het CGVS vermeldde u twee effectieve klachten (die van 2016 en 2017), één poging daartoe (2012) alsook het valse politierapport van 2007 (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS had u het dan over een (valse) klacht in 2007, plots ook een poging om een klacht in te dienen in 2011, een klacht van uw broer omwille van het feit dat u vermist was in 2012 en de vergeefse poging van uzelf om de volgende dag een klacht in te dienen en ten slotte ook de beide effectieve klachten van 2016 en 2017 (zie CGVS1, p.14, pp.18-20). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS, uitdrukkelijk gevraagd hoeveel klachten u nu precies heeft ingediend, gaf u plots aan dat het er drie waren, en u (slechts) één keer vergeefs probeerde een klacht in te dienen. Gevraagd naar de (poging tot) klacht van 2012, begon u om een onduidelijke reden plots over 2004. Wanneer u de vraag herhaald werd, gaf u plots aan dat uw broer u wel als vermist zou hebben opgegeven, maar u geen klacht zou hebben ingediend (zie CGVS2, pp.5-6). Nochtans had u eerder wel uitdrukkelijk te kennen gegeven ook dan een klacht te hebben willen neerleggen (zie CGVS1, p.19). U legde **overigens** opmerkelijk genoeg alleen van de klacht van 2017 een begin van bewijs neer. Het andere politierapport dat u neerlegde betreft de aangifte van uw broer (in 2012), hetwelk helemaal geen indicatie geeft van de omstandigheden van uw verdwijning. Hoe dan ook, u zou er uiteindelijk wel degelijk in geslaagd zijn om een bewijs van de klacht van 2017 te verkrijgen, en dat via de invloed van een vriend. Waarom u dan ook via hem of andere kanalen geen begin van bewijs van de andere klacht(en) kon neerleggen, daar kon u eigenlijk geen antwoord op bieden. U hield het bij uw familiale situatie, uw probleem en de algemene moeilijkheden. Waarom u, uw vriend of uw familie dan bijvoorbeeld geen advocaat hebben ingeschakeld in Sri Lanka, kon u evenmin verduidelijken. U kwam niet verder dan het wantrouwen van uw vrouw, die stilaan zou beginnen vermoeden zijn dat u zich met criminele activiteiten inliet (zie CGVS2, pp.3-4). Wat de klacht van 2017 betreft, dient echter vastgesteld dat dit document niet weet te overtuigen. Vooreerst betreft het hier immers slechts uw eigen verklaringen, dewelke zoals gebleken is weinig geloofwaardig zijn. Verder hebben documenten sowieso slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, wat hier al niet het geval lijkt. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Dat dit politierapport overigens vermeldt dat niet de man met wie u al de problemen zou hebben gehad, maar zijn kompaan bij dat incident op u zou hebben geschoten, terwijl u zelf aangaf dat hij het zelf was, doet de waarde van het document helemaal teniet. Verder dient hierbij opgemerkt dat (ver)vals(t)e documenten volgens informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier makkelijk verkregen kunnen worden in Sri Lanka. **Ten slotte** dient hierbij opgemerkt dat het hoe dan ook bijzonder opmerkelijk is dat u überhaupt nog een klacht zou indienen, terwijl u naar eigen zeggen de hoop dat er iets mee zou gebeuren toch al had opgegeven, en u het resultaat van het onderzoek, waarom u in het politierapport nochtans expliciet verzoekt, niet heeft afgewacht. Dat u toch een politierapport zou hebben laten opstellen, komt aldus op zijn minst gesolliciteerd over. Net als de vaststelling dat het document in 2019, en dus na uw vertrek, werd uitgereikt.

Ten slotte bevestigen enkele andere vaststellingen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. **Zo** is het vooreerst uiterst bevreemdend dat u, na al die jaren van problemen met die ene persoon en de verschillende klachten die u zou hebben ingediend/willen indienen, **nog steeds zijn naam niet zou kennen** (zie CGVS1, p.16; zie CGVS2, p.5). **Verder** is het eveneens bevreemdend dat uw afpersers zich in het allereerste telefoongesprek al zouden uitgeven voor mensen van de People's Alliance Party. Dat u hun mannetje dan ook in eerste instantie zonder enige twijfel zou afschepen en nadien ook zou aftuigen is dat al evenzeer. U wist **overigens** ook opmerkelijk weinig te vertellen over de politieke connectie. Uit toegevoegde informatie blijkt immers vooreerst dat de People's Alliance Party al in 2004, dus nog ruim voor uw problemen, ophield te bestaan en opging in de United People's Freedom Alliance. De partij van Rajapaksa, de Sri Lanka Freedom Party, maakte daarvan deel uit, wat u dan ook evenmin

bleek te weten (zie CGVS1, p.16). Wat Mervyn Silva zelf precies deed, kon u evenmin duiden. U gaf aan dat hij parlamentslid en minister is. Waarvan hij dan precies minister is, dat wist u niet. Gevraagd of hij dat nog steeds is, verklaarde u dat hij nog wel parlamentslid is maar geen minister. Hij zou volgens uw verklaringen van 2007 tot 2011 minister geweest zijn (zie CGVS1, p. 17). Dat hij zelfs tot 2015 nog een functie zou bekleed hebben binnen de regering, was u zoals vermeld klaarblijkelijk, en zeer opmerkelijk gezien uw relaas, compleet ontgaan. **Ten slotte** spreidde u een opmerkelijk gebrek aan interesse in de andere protagonisten in of de recente ontwikkelingen van het verhaal tentoon. U zou immers, ondanks de ernst van de beweerde problemen, helemaal niet meer hebben geïnformeerd naar Mervyn Silva, noch naar uw eigen baas of de situatie mbt uw eigen problemen (zie CGVS2, pp.6-8). Van iemand die zijn land dient te verlaten omwille van dergelijke ernstige feiten, kan toch verwacht worden dat hij zich er op zijn minst een beetje naar informeert.

Op basis van al het voorgaande kan het CGVS dan ook besluiten dat er absoluut geen geloof gehecht kan worden aan uw asielaas en de door u ingeroepen asielmotieven. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De overige documenten die u voorlegde zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande beoordeling wijzigen. Uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs en het e-ticket zijn enkel een bewijs van uw identiteit, nationaliteit en uw reisweg (van Sri Lanka tot Frankrijk), dewelke niet in twijfel worden getrokken. De geboorteaktes van uw vrouw en zoon en uw huwelijksakte zijn enkel een begin van bewijs van hun identiteit en uw familiale situatie, dewelke evenmin ter discussie staan. Hetzelfde kan opgemerkt worden over de documenten van uw werk en die mbt uw financiële staat, net als de actuele huurovereenkomst van uw gezin. In de drie krantenartikels wordt u zelf niet met naam vermeld. Het eerste gaat overigens ook over de valse klacht (van 2007), dewelke dan ook hoegenaamd niets kan staven. Het artikel dat over de dood van uw ex-collega zou gaan, vermeldt helemaal geen naam van het slachtoffer. Het artikel dat zou gaan over uw arrestatie einde juni 2007 doet dat evenmin. Opmerkelijk hierin is overigens dat het artikel wel aangeeft dat u zou ondervraagd zijn door de Terrorist Investigation Unit (TIU), iets wat klaarblijkelijk nog steeds niet wist. De medische documenten zeggen helemaal niets concreet over uw verwondingen, over de feiten of de omstandigheden waarin ze plaatsvonden.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van zijn paspoort uit 2007 (stuk 4), een kopie van een reisticket (stuk 5) en een verklaring van zijn voormalige werkgever (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door één van de mannen van Mervyn Silva van de "People Alliance Party". In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming; (ii) hij meermaals terugkeerde naar plaatsen waar hij eerder zou zijn bedreigd, terwijl zijn verklaring dat de regering intussen zou zijn veranderd niet valt te rijmen met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat Mervyn Silva nog steeds politiek actief was en een functie bekleedde binnen de Sri Lankaanse regering; (iii) hij geen overtuigend stuk voorlegt ter staving van zijn verblijf in Maleisië en/of zijn daaropvolgende terugkeer naar Sri Lanka; (iv) hij uiteenlopende verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen in Sri Lanka; (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de beweerde problemen met één van de mannen van Mervyn Silva; (vi) hij eveneens uiteenlopende verklaringen over hoeveel klachten of pogingen tot klachten hij ondernam, temeer daar hij slechts van de klacht van 2017 een begin van bewijs voorlegt; (vii) hij de naam niet kent van de man van Mervyn Silva die hem telkens zou hebben lastiggevallen; (viii) zijn kennis over Mervyn Silva en de "People Alliance Party" gebrekkig en foutief blijkt; (ix) hij een gebrek aan interesse vertoont voor de verdere evolutie van zijn voorgehouden problemen sedert zijn vertrek naar Europa; en (x) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Vooreerst stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming laattijdig indiende. Er dient op gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoeker verklaarde dat hij reeds op 23 mei 2017 in Frankrijk aankwam en er gedurende acht maanden bij vrienden verbleef. Vervolgens reisde verzoeker op 23 januari 2018 naar België, waar hij op 25 januari 2018 onderhavig verzoek om internationale bescherming indiende. Tevens verklaarde verzoeker dat hij in januari 2018 een advocaat in Frankrijk contacteerde die hem meedeelde dat België verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van een eventueel verzoek om internationale bescherming omdat verzoeker met een Belgisch visum naar Europa reisde, hetgeen hij ook in zijn verzoekschrift bevestigt. Het loutere feit dat verzoeker naar Europa reisde met een Belgisch visum en dat hij gedurende een bepaalde periode in Frankrijk verbleef alsmede de bewering dat een andere lidstaat van de Europese Unie verantwoordelijk zou zijn voor de behandeling van een eventueel verzoek om internationale bescherming, doet op zich evenwel geen enkele afbreuk aan de redelijke verwachting dat verzoeker onmiddellijk bij zijn aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou

indienen. Verzoeker toont niet aan dat hij hier niet de kans toe had, integendeel, zelfs toen hij een advocaat contacteerde – bovendien pas meerdere maanden nadat de geldigheid van zijn Belgisch visum reeds was verlopen op 7 juni 2017 – reisde verzoeker eerst nog naar België alvorens zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen. In zijn verzoekschrift voert hij aan dat hij “*niet onmiddellijk tot in België*” geraakte, doch hij laat na uiteen te zetten wat hem verhinderde om meteen naar België door te reizen. In zoverre verzoeker dienaangaande verwijst naar zijn tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde angst voor zijn in België verblijvende sponsor, wijst de commissaris-generaal er dienaangaande terecht op dat verzoeker bij zijn aankomst in België verklaarde dat hij in een opvangcentrum in Sint-Niklaas wenste te verblijven terwijl deze sponsor hier vlakbij zou wonen (in de omgeving van Antwerpen).

Dat verzoeker gedurende acht maanden na zijn aankomst in Europa talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker meermaals terugkeerde naar plaatsen waar hij eerder zou zijn bedreigd, terwijl zijn verklaring dat de regering intussen zou zijn veranderd niet valt te rijmen met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat Mervyn Silva nog steeds politiek actief was en een functie bekleedde binnen de Sri Lankaanse regering; alsook dat verzoeker geen overtuigend stuk voorlegt ter staving van zijn verblijf in Maleisië en/of zijn daaropvolgende terugkeer naar Sri Lanka:

*“**Ten tweede** wordt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door u aangehaalde problemen op ernstige wijze ondermijnd door enkele vaststellingen met betrekking tot uw **terugkeer**, zowel naar Sri Lanka als naar Colombo. **Zo** gaf u immers aan dat u al in 2011 naar Maleisië vluchtte omwille van uw problemen. U zou er ook enkele maanden verbleven en gewerkt hebben. Omdat u er niet over de nodige documenten beschikte en u van uw vrouw vernomen had dat de situatie veilig was, keerde u terug naar Sri Lanka. U kon bij terugkeer naar eigen zeggen ook ruim een jaar zonder problemen in Colombo verblijven en werken. De vaststelling dat u het risico bij terugkeer onbestaande dan wel dermate gering achtte, ondanks uw bewering dat uw voormalige baas omwille van dezelfde problemen naar Australië was gevlucht en uw ex-collega intussen zelfs vermoord zou zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid, minstens de ernst van al uw problemen van voor 2011. U gaf aan dat uw vrouw had vermeld dat de regering intussen veranderd was en u dan ook terug kon komen en in vrijheid leven (zie CGVS1, p.18, p.20). Het CGVS wees u er echter op dat Mervyn Silva op dat moment nog steeds politiek bleef en ook Silva nog politiek actief bleef. U had hiervoor geen uitleg, u kwam niet verder dan ‘dat de oppositie aan de macht kwam’, en ‘de oppositie tegen die politici was’ (zie CGVS1, p.21). Nochtans blijkt uit toegevoegde informatie dat Mahinda Rajapaksa effectief aan de macht bleef en Mervyn Silva, de man die u zegt te vrezen, ook van 2010 tot 2015 een functie bekleedde in de Sri Lankaanse regering. Hierbij dient overigens opgemerkt dat u uw vorige paspoort niet voorlegde, of kopij ervan, noch enig ander overtuigend document van uw verblijf in Maleisië, of van uw terugkeer naar Sri Lanka. U legde enkel een telefoonkaart en betalingsbewijs van een hotel in Maleisië neer, maar deze kunnen amper iets aantonen. Op de telefoonkaart is niet vermeld wanneer deze geldig was, het betalingsbewijs van het hotel kan makkelijk nagemaakt of zelf ingevuld worden. Wat er daar ook van zij, de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de problemen van 2007 wordt **ook** ondermijnd door de vaststelling dat u in 2008 terugkeerde naar Colombo, nadat u enige tijd in Norwood bij uw vrouw had verbleven in de nasleep van uw problemen van 2007. Nochtans zou zoals vermeld uw baas het land dan al definitief hebben moeten verlaten en zou uw ex-collega omwille van dezelfde problemen, dewelke net plaatsvonden in Colombo, zijn vermoord. U gaf daarnaast ook aan dat u daar toen tot de feiten van maart 2011 geen problemen heeft ondervonden (zie CGVS1, p.17). Dient **overigens** in datzelfde verband ook opgemerkt dat u liet optekenen na de problemen van april 2012 tot december 2016, dus ruim vier jaar, zonder problemen in een andere wijk van Colombo te hebben verbleven en gewerkt. **Ten slotte** is het ook enigszins bevreemdend dat u aangaf dat de feiten van maart 2017 de spreekwoordelijke druppel waren die u ertoe bracht uw land (opnieuw) te verlaten, maar u klaarblijkelijk al tevoren, in januari 2017 een paspoort aanvraag/uw paspoort vernieuwde. Uw uitleg, dat er daarvoor geen speciale reden was (zie CGVS2, p.8), kan maar weinig overtuigen. Dat uw vorig paspoort vervallen was en u het daarom vernieuwde (zie CGVS2, p.8), is gezien u daar geen enkel begin van bewijs van neerlegde, niet meer dan een blote bewering.”*

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift onder meer een kopie van vier bladzijden van zijn vorige paspoort (geldigheid: 21 maart 2007 tot 21 maart 2017) (stuk 4) en een “*Electronic Ticket Receipt*” van 4 mei 2011 samen met een “*itinerary receipt*” van 5 augustus 2011 (stuk 5). Volgens de uiteenzetting in het

verzoekschrift wenst hij hiermee aan te tonen dat hij wel degelijk op 5 mei 2011 in Maleisië was en dat hij op 11 augustus 2011 een terugvlucht had naar Colombo. Tevens wijst hij erop dat hij *“het vorige paspoort louter vernieuwde, omdat het vorige ging vervallen”*.

De Raad stelt vast dat verschillende elementen met betrekking tot deze bij het verzoekschrift gevoegde stukken doen vermoeden dat verzoeker de Belgische asielinstanties tracht te misleiden door informatie achter te houden.

Zo dient er met betrekking tot de kopieën van vier bladzijden van verzoekers vorige paspoort vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele verklaring biedt voor het feit dat hij deze kopieën pas middels onderhavig verzoekschrift voorlegt en waarom hij deze niet eerder kon voorleggen. Verzoeker legde immers wel zijn huidige paspoort neer (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Dat verzoeker slechts een kopie van vier bladzijden uit dit vorige paspoort voorlegt en dus niet het volledige, originele paspoort toont bovendien aan dat hij moedwillig informatie over andere reizen en verblijven in het buitenland achterhoudt. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker er ook op dat hij moeilijk informatie kan vergaren over de verdere evolutie van zijn voorgehouden problemen sedert zijn vertrek naar Europa, terwijl hij klaarblijkelijk wel in staat is om de voormelde stukken alsook een verklaring van zijn voormalige werkgever (verzoekschrift, stuk 6) te bekomen.

Verder wijst de Raad erop dat kopieën hoe dan ook een geringe bewijswaarde hebben wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk. *In casu* kan er bovendien worden vastgesteld dat de voorgelegde kopieën van verzoekers vorige paspoort, en dan vooral van het visum, moeilijk leesbaar zijn. Zo bevat bladzijde 17 van het voorgelegde paspoort wel een op 4 mei 2011 uitgereikt visum van de Maleisische autoriteiten, doch dit is volstrekt onleesbaar. Verder bevat bladzijde 16 van het paspoort een uitreisstempel van de Sri Lankaanse immigratiedienst waarop enkel het jaartal “2011” leesbaar is, maar dag en maand van het vertrekdatum niet. Bovendien bewijzen beide stempels enkel dat verzoeker uit Sri Lanka vertrokken is en er op 5 mei 2011 een Maleisisch inreisvisum in zijn paspoort werd aangebracht. Het *“Electronic Ticket Receipt”* vermeldt dat verzoeker een vlucht had van Colombo naar Kuala Lumpur op 5 mei 2011, alsook een terugvlucht van Kuala Lumpur naar Colombo op 15 mei 2011, terwijl verzoeker zelf stelt dat hij op 12 augustus 2011 van Maleisië naar Sri Lanka terugkeerde en terwijl de voorgelegde kopieën van verzoekers vorige paspoort geen (leesbare) informatie bevatten waaruit blijkt dat of en wanneer verzoeker terugkeerde van Maleisië naar Sri Lanka. Het *“Itinerary Receipt”* kan hooguit aantonen dat verzoeker op 5 augustus 2011 had gepland om op 11 augustus 2011 een vlucht te nemen van Kuala Lumpur naar Colombo, doch toont op zich niet aan dat hij deze vlucht ook effectief nam, temeer gelet op het hiervoor vermelde ontbreken van enige (leesbare) informatie hierover in zijn vorige paspoort en gezien de hiervoor vermelde geplande terugvlucht voorzien op 15 mei 2011. Tevens dient erop gewezen dat het *“Electronic Ticket Receipt”* bovenaan *“Page 1 of 2”* vermeldt maar dat geen tweede bladzijde werd neergelegd.

Het geheel van voorgaande vaststellingen betreffende de door verzoeker voorgelegde documenten (verzoekschrift, stukken 4 en 5) bevestigt het vermoeden dat verzoeker informatie betreffende zijn (de duur van) zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden. Hierdoor wordt afbreuk gedaan aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vluchtrelaas. Dit klemt des te meer daar verzoeker reeds in januari 2017 zijn paspoort verlengde/een nieuw paspoort aanvraag, hetgeen doet vermoeden dat hij toen reeds plannen had om zijn land van herkomst te verlaten waardoor afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van de problemen die hij nadien nog stelt te hebben gekend.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Als zodanig blijven deze motieven onverminderd overeind en worden ze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.5. Het voorgaande klemt des te meer daar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tevens terecht motiveert dat verzoeker uiteenlopende verklaringen aflegt over zijn verblijfplaatsen in Sri Lanka:

*“Ten derde komt uw algemene geloofwaardigheid verder in het gedrang door de vaststelling dat u uiteenlopende verklaringen aflegde over uw **verblijfplaatsen** in Sri Lanka. Zo vermeldde u op de DVZ Verklaring, gevraagd een overzicht van uw verblijfplaatsen de laatste jaren te geven, opmerkelijk genoeg uw verblijf in Norwood in de nasleep van de problemen van 2007 niet (zie DVZ Verklaring). Hoewel dient gezegd dat u er op de CGVS Vragenlijst wel melding van maakte, dient eveneens vastgesteld dat u op de DVZ Verklaring expliciet te kennen gaf tot december 2007 in Kotahena verbleven te hebben (zie DVZ, pt.10), wat dus (ruim) een half jaar na de beweerde problemen van mei/juni 2007 is. Op de vragenlijst van het CGVS gaf u daarentegen aan dat u (na de problemen van juni 2007) Kotahena verliet en bij uw vrouw in Norwood ging wonen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Ook*

over uw verblijfplaatsen nadien bleken uw verklaringen niet geheel consistent. Zo liet u op het CGVS optekenen dat u van 2008 tot 2010 in Welawatte (Colombo) woonde, en de rest van uw tijd in Colombo steeds in Kotahena (zie CGVS1, p.6). Enigszins bevreemdend dan ook dat u steeds verklaarde dat de problemen van maart 2011 zich in Welawatte afspeelden. **Ook** over uw verblijf nadien in Colombo bleken uw verklaringen niet geheel consistent. Op de DVZ Verklaring had u immers expliciet laten optekenen dat u (van 2011 tot 2013 en) van 2014 tot aan uw vertrek in 2017 in Kotahena verbleef (zie DVZ, pt.10). Op de vragenlijst van het CGVS gaf u dan weer uitdrukkelijk te kennen dat u er verbleef van 2012 tot december 2016 (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). **Ten slotte** was u over uw initiële verhuis naar Colombo even weinig consistent. Waar u het bij de DVZ nog had over 2005 (zie DVZ Verklaring, pt.10), verklaarde u bij het CGVS vanaf 1995 in Colombo gewoond te hebben (zie CGVS1, pp.5-6). Hoewel deze laatste inconsistentie minder belangrijk is voor wat uw asielaanvraag betreft, is ze wel -opnieuw- tekenend voor uw gebrek aan geloofwaardigheid."

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift erkent dat "hij niet altijd even duidelijk geweest is met betrekking tot de verschillende data", dat hij op het moment van de feiten in maart 2011 nog steeds in Wellawatte verbleef zoals blijkt uit het attest van zijn voormalige werkgever (verzoekschrift, stuk 6) en dat het voor hem niet evident is om zijn verschillende verblijfplaatsen na al die tijd concreet in de tijd te situeren, wordt op geen enkele wijze afbreuk gedaan aan het tegenstrijdige en uiteenlopende karakter van zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen in Sri Lanka. Het niet-gedateerde attest van zijn voormalige werkgever betreft slechts een (moeilijk leesbare) kopie en heeft dan ook slechts een geringe bewijswaarde gelet op de hoger reeds aangehaalde manipuleerbaarheid van kopieën door middel van allerhande knip- en plakwerk. Tevens laat verzoeker na uiteen te zetten op welke wijze hij dit attest heeft bekomen en waarom hij het originele document niet kan neerleggen. Gelet op de verregaande impact van de voorgehouden vervolgingsfeiten op verzoekers verdere leven, kan bovendien redelijkerwijze wel degelijk worden verwacht dat hij in staat is om op een coherente wijze deze feiten en zijn verblijfplaatsen op dat moment correct in de tijd te situeren, ook al zijn er sedertdien meerdere jaren verstreken.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Als dusdanig blijven deze motieven dan ook onverminderd overeind en worden ze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.6. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de beweerde problemen met één van de mannen van Mervyn Silva:

"**Zo** legde u uiteenlopende en **tegenstrijdige verklaringen af over de initiële problemen zelf** die u in Sri Lanka zou hebben ervaren. **Zo** liet u op de vragenlijst van het CGVS optekenen dat jullie op 5 mei 2007 het telefoontje ivm de afpersing kregen en de man van Mervyn Silva **nog diezelfde avond** langskwam, waarop het tot een gevecht kwam (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), de aanleiding van al uw problemen nadien. Tijdens uw eerste onderhoud met het CGVS gaf u dan weer uitdrukkelijk aan dat deze pas **de volgende dag** in de avond langskwam. U bevestigde dit overigens nog, de man zou jullie immers verwezen hebben naar het telefoontje van de dag tevoren (zie CGVS1, p.14). Hier verder naar gevraagd, wijzigde u uw eerdere verklaring. Nu zou het telefoongesprek op 4 mei gebeurd zijn (zie CGVS1, p.15). Dergelijke aanpassing van uw verklaringen is uiteraard geen uitleg voor de inconsistentie wat betreft de dag verschil. Temeer u uw relaas op die vragenlijst net begon met "op 5 mei 2007 kreeg ik telefoon..." (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). **Daarnaast** was u evenmin consistent over het gevecht zelf. Waar u op de vragenlijst van het CGVS nog liet uitschijnen dat jullie de man eerst sloegen (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), gaf u ten overstaan van het CGVS aan dat de man u eerst sloeg met een pistool (zie CGVS, p.14). **Ook** over het vervolg van de feiten liepen uw verklaringen uiteen. U gaf op de vragenlijst van het CGVS immers aan dat u en uw collega beide, samen met de agressor, meegenomen werden naar het politiekantoor, daar werden verhoord en nadien mochten beschikken. De man van Mervyn Silva zou echter in het kantoor moeten blijven (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens uw onderhoud met het CGVS verklaarde u dan weer dat de man in het politiekantoor werd gebracht, maar jullie beide buiten gehouden werden. Jullie zouden daar wel al een verklaring hebben afgelegd, alsook de boodschap gekregen hebben dat jullie beter betaald hadden (zie CGVS1, p.14). Dat laatste zou dan overigens weer, althans volgens uw verklaringen op de DVZ, pas gebeurd zijn nadat jullie later dienden terug te keren. Hoe dan ook, volgens uw verklaringen op het CGVS zou jullie aanvaller nog tijdens jullie (eerste) gesprek aan het politiekantoor ergens naartoe gebracht zijn (zie CGVS, p.14), wat ook in tegenstrijd is met uw eerdere bewering als zou hij er zijn moeten blijven. **Dat u over dergelijke belangrijke aspecten van uw beweerde problemen dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, doet de geloofwaardigheid ervan verder teniet. Ook** over de feiten van einde juni 2007 liet u zich betrappen op enkele (kleinere) inconsistenties. Zo gaf u éénmaal aan dat u destijds

bij de tweede passage bij het politiekantoor na twee uur mocht beschikken (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), de andere keer zou het slechts een uur geweest zijn (zie CGVS1, p. 15). Uw baas zou u nadien dan weer 200.000 roepies (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), dan wel 100.000 roepies hebben gegeven (zie CGVS1, p.15). Zelfs over de naam van uw ex-collega, dewelke vermoord zou zijn omwille van dezelfde problemen was u niet éénduidig. Terwijl u het bij de DVZ nog had over Ravi. (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5), gaf u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS aan dat hij Rave.R. heet (zie CGVS1, p.12, p.17). Het CGVS erkent dat u dit bij aanvang van uw tweede onderhoud rechtzette, het zou zeker Rave. zijn, u wist niet wiens fout het eigenlijk was. Uw uitleg voor uw nalaten dat dan eerder niet vermeld te hebben, overtuigt echter niet. Dat u dit niet zou hebben opgemerkt (zie CGVS2, p.2), terwijl u bij aanvang van uw eerste onderhoud wel over een klein woord viel, zoals u zelf aangaf (zie CGVS1, pp.2-3), is niet aannemelijk.”

Waar in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeker in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zij op 5 mei 2007 het telefoontje in verband met de afpersing kregen en dat de man van Mervyn Silva nog dezelfde avond langskwam terwijl hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen eerst verklaarde dat deze man pas de volgende avond langskwam om later te stellen dat het telefoontje in verband met de afpersing plaatsvond op 4 mei 2007, stelt verzoeker in zijn verzoekschrift als volgt: “Verzoeker kan uiteraard thans niet meer aantonen dat de dreigtelefoon daags voor de schermutseling plaatsvond. Deze tegenstrijdigheid raakte het relaas van verzoeker evenwel niet op het niveau van de relevante bijzonderheden.” Hiermee slaagt hij er niet in deze terecht vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen en/of verschonen. Deze tegenstrijdigheid betreft een kernelement van verzoekers vluchtrelaas, met name de aanzet van alle problemen die hij in de tien jaar nadien stelt te hebben gekend met deze man van Mervyn Silva. Er kan overigens tevens op worden gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verder in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeker in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zij de man van Mervyn Silva aanvielen nadat deze agressief begon te worden terwijl verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de man van Mervyn Silva verzoeker eerst met een pistool sloeg waarop een gevecht ontstond, meent verzoeker in zijn verzoekschrift dat er geen sprake is van een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen: “Dat verzoeker in de vragenlijst niet vermeldde dat hij een pistool nam, doch verklaarde dat hij agressief werd, kan niet beschouwd worden als tegenstrijdigheid. Wellicht heeft verzoeker dit element niet verteld omdat hij de feiten bij DVZ slechts kort mocht aanhalen.” De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van een aanval van de man van Mervyn Silva op verzoeker met een pistool enkel verklaarde dat de man agressief werd waarop verzoeker en zijn collega’s deze man in elkaar hebben geslagen (administratief dossier, stuk 20). Tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dat de man van Mervyn Silva meteen een pistool nam en verzoeker hiermee sloeg waarna verzoeker en zijn collega’s de man aanvielen (notities van het persoonlijk onderhoud 8 mei 2018 (hierna: notities I), p. 14). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker de aanval met het pistool van meet af aan ook op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben vermeld. Dat hij er de feiten slechts kort mocht aanhalen, valt niet te rijmen met de uitgebreide en gedetailleerde verklaringen die werden opgenomen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, stuk 20).

Waar verder in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeker in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij en zijn collega samen met de man van Mervyn Silva naar het politiekantoor werden meegenomen, werden ondervraagd en nadien werden vrijgelaten, terwijl hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de man van Mervyn Silva in het politiekantoor werd binnengebracht terwijl hij en zijn collega buiten werden gehouden, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij met ‘buitenhouden’ bedoelde dat hij niet werd samen gezet met de man van Mervyn Silva: “Hoe zou hij toen immers wel een verklaring bij de politie hebben kunnen afleggen, indien hij niet in het politiekantoor was.” De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk

onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk een onderscheid maakte tussen de man van Mervyn Silva die het politiekantoor werd binnengebracht enerzijds en hij en zijn collega die buiten het politiekantoor werden gehouden anderzijds: *“In het politiekantoor werd hij naar binnen gebracht, wij werden buiten gehouden, na een tijdje kwam de politie vragen waarom hij werd gepakt.”* (notities I, p. 14). Het is geenszins onmogelijk dat verzoeker en zijn collega buiten het politiekantoor een verklaring hebben afgelegd aan de politie. Bovendien wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hem en zijn collega meteen werd meegedeeld dat zij beter de geldsom hadden betaald, terwijl hij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hen dit pas later werd meegedeeld. Ook wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de man van Mervyn Silva meteen werd weggebracht naar een andere locatie, terwijl hij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog verklaarde dat deze man in het politiekantoor diende te blijven. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een vergissing is gebeurd bij het noteren van de naam van zijn vermoorde collega, komt hij niet verder dan het *post factum* opwerpen van een blote bewering. Bij aanvang van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maakte verzoeker slechts melding van één, ander element dat op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd zou zijn weergegeven, doch hij maakte geen enkele melding van de verkeerde weergave van de naam van zijn vermoorde collega (notities I, p. 2). Aangezien deze collega zou zijn vermoord omwille van dezelfde problemen als deze aangehaald door verzoeker, betreft dit wel degelijk een kernelement van zijn voorgehouden vluchtrelaas en raakt het dan ook wel degelijk *“op het niveau van de relevante bijzonderheden”*. Waar verzoeker meent dat de overige in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden geenszins dermate zijn dat zijn relaas ongeloofwaardig zou worden, dient er nogmaals op gewezen dat met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Gezien het voorgaande, slaagt verzoeker er niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.7. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker eveneens uiteenlopende verklaringen over hoeveel klachten of pogingen tot klachten hij ondernam, temeer daar hij slechts van de klacht van 2017 een begin van bewijs voorlegt:

*“Daarnaast is het op zijn zachtst gezegd bijzonder opmerkelijk dat u **geen éénduidige verklaringen kon afleggen over hoeveel klachten** u eigenlijk precies heeft ingediend, of heeft willen indienen. Op de vragenlijst van het CGVS vermeldde u twee effectieve klachten (die van 2016 en 2017), één poging daartoe (2012) alsook het valse politierapport van 2007 (zie CGVS Vragenlijst, pt.3.5). Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS had u het dan over een (valse) klacht in 2007, plots ook een poging om een klacht in te dienen in 2011, een klacht van uw broer omwille van het feit dat u vermist was in 2012 en de vergeefse poging van uzelf om de volgende dag een klacht in te dienen en ten slotte ook de beide effectieve klachten van 2016 en 2017 (zie CGVS1, p.14, pp.18-20). Tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS, uitdrukkelijk gevraagd hoeveel klachten u nu precies heeft ingediend, gaf u plots aan dat het er drie waren, en u (slechts) één keer vergeefs probeerde een klacht in te dienen. Gevraagd naar de (poging tot) klacht van 2012, begon u om een onduidelijke reden plots over 2004. Wanneer u de vraag herhaald werd, gaf u plots aan dat uw broer u wel als vermist zou hebben opgegeven, maar u geen klacht zou hebben ingediend (zie CGVS2, pp.5-6). Nochtans had u eerder wel uitdrukkelijk te kennen gegeven ook dan een klacht te hebben willen neerleggen (zie CGVS1, p.19). U legde **overigens** opmerkelijk genoeg alleen van de klacht van 2017 een begin van bewijs neer. Het andere politierapport dat u neerlegde betreft de aangifte van uw broer (in 2012), hetwelk helemaal geen indicatie geeft van de omstandigheden van uw verdwijning. Hoe dan ook, u zou er uiteindelijk wel degelijk in geslaagd zijn om een bewijs van de klacht van 2017 te verkrijgen, en dat via de invloed van een vriend. Waarom u dan ook via hem of andere kanalen geen begin van bewijs van de andere klacht(en) kon neerleggen, daar kon u eigenlijk geen antwoord op bieden. U hield het bij uw familiale situatie, uw probleem en de algemene moeilijkheden. Waarom u, uw vriend of uw familie dan bijvoorbeeld geen advocaat hebben ingeschakeld in Sri Lanka, kon u evenmin verduidelijken. U kwam niet verder dan het wantrouwen van uw vrouw, die stilaan zou beginnen vermoeden zijn dat u zich met*

criminele activiteiten inliet (zie CGVS2, pp.3-4). Wat de klacht van 2017 betreft, dient echter vastgesteld dat dit document niet weet te overtuigen. Vooreerst betreft het hier immers slechts uw eigen verklaringen, dewelke zoals gebleken is weinig geloofwaardig zijn. Verder hebben documenten sowieso slechts een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten, wat hier al niet het geval lijkt. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas te herstellen. Dat dit politierapport overigens vermeldt dat niet de man met wie u al de problemen zou hebben gehad, maar zijn kompaan bij dat incident op u zou hebben geschoten, terwijl u zelf aangaf dat hij het zelf was, doet de waarde van het document helemaal teniet. Verder dient hierbij opgemerkt dat (ver)vals(t)e documenten volgens informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier makkelijk verkregen kunnen worden in Sri Lanka. [...]

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt als volgt: “Aangaande de klachten of poging tot het indienen van een klacht is evenmin enige tegenstrijdigheid. Verzoeker legde een klacht neer in 2007, had een poging tot klacht in 2011 en tot slot waren er de klachten van 2016 en 2017. In 2012 was de klacht neergelegd door de broer over de verdwijning van verzoeker.”, komt hij niet verder dan het op gekunstelde wijze zijn voorgaande tegenstrijdige verklaringen trachten te verzoenen. De commissaris-generaal stelt immers terecht vast dat verzoeker in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding maakte van twee effectieve klachten (in 2016 en 2017), een poging tot klacht in 2012 en een vals politierapport in 2007, terwijl hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding maakte van twee effectieve klachten in 2016 en 2017, een klacht van zijn broer in 2012 en zijn eigen hierop volgende poging tot klacht, een poging tot klacht in 2011 en een (valse) klacht in 2007, om vervolgens tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding te maken van drie ingediende klachten en één poging tot klacht. Aldus blijken verzoekers verklaringen hierover dan ook wel degelijk tegenstrijdig. Het loutere feit dat er in de bestreden beslissing wordt gewezen op de relatieve bewijswaarde van Sri Lankaanse documenten omwille van het gemakkelijk verkrijgbaar zijn van valse/vervalste Sri Lankaanse documenten (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier), doet geen afbreuk aan het feit dat kan worden verwacht dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming tracht te staven middels overtuigende bewijsstukken. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt als volgt: “In ieder geval zijn er onvoldoende elementen aangetoond door verwerende partij om dit document terzijde te schuiven en geen geloof te hechten aan het relaas van verzoeker.”, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de overige, terechte gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal zonder *in concreto* uiteen te zetten waarom hij het met deze gevolgtrekkingen niet eens is, hetgeen allerminst kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Als dusdanig blijven deze motieven onverminderd overeind en worden ze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.8. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat (i) verzoeker de naam niet kent van de man van Mervyn Silva die hem telkens zou hebben lastiggevallen; (ii) verzoekers kennis over Mervyn Silva en de “People Alliance Party” gebrekkig en foutief blijkt; en (iii) verzoeker een gebrek aan interesse vertoont voor de verdere evolutie van zijn voorgehouden problemen sedert zijn vertrek naar Europa:

*“Ten slotte bevestigen enkele andere vaststellingen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen. Zo is het vooreerst uiterst bevreemdend dat u, na al die jaren van problemen met die ene persoon en de verschillende klachten die u zou hebben ingediend/willen indienen, **nog steeds zijn naam niet zou kennen** (zie CGVS1, p.16; zie CGVS2, p.5). **Verder** is het eveneens bevreemdend dat uw afpersers zich in het allereerste telefoongesprek al zouden uitgeven voor mensen van de People’s Alliance Party. Dat u hun mannetje dan ook in eerste instantie zonder enige twijfel zou afschepen en nadien ook zou aftuigen is dat al evenzeer. U wist **overigens** ook opmerkelijk weinig te vertellen over de politieke connectie. Uit toegevoegde informatie blijkt immers vooreerst dat de People’s Alliance Party al in 2004, dus nog ruim voor uw problemen, ophield te bestaan en opging in de United People’s Freedom Alliance. De partij van Rajapaksa, de Sri Lanka Freedom Party, maakte daarvan deel uit, wat u dan ook evenmin bleek te weten (zie CGVS1, p.16). Wat Mervyn Silva zelf precies deed, kon u evenmin duiden. U gaf aan dat hij parlamentslid en minister is. Waarvan hij dan precies minister is, dat wist u niet. Gevraagd of hij dat nog steeds is, verklaarde u dat hij nog wel parlamentslid is maar geen minister. Hij zou volgens uw verklaringen van 2007 tot 2011 minister geweest zijn (zie CGVS1, p.17). Dat hij zelfs tot 2015 nog een functie zou bekleed hebben binnen de regering, was u zoals vermeld klaarblijkelijk, en zeer opmerkelijk gezien uw relaas, compleet ontgaan. **Ten slotte** spreidde u een opmerkelijk gebrek*

aan interesse in de andere protagonisten in of de recente ontwikkelingen van het verhaal tentoon. U zou immers, ondanks de ernst van de beweerde problemen, helemaal niet meer hebben geïnformeerd naar Mervyn Silva, noch naar uw eigen baas of de situatie mbt uw eigen problemen (zie CGVS2, pp.6-8). Van iemand die zijn land dient te verlaten omwille van dergelijke ernstige feiten, kan toch verwacht worden dat hij zich er op zijn minst een beetje naar informeert."

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift aanvoert dat de man van Mervyn Silva het hand boven het hoofd wordt gehouden en dat diens naam uit het politieonderzoek wordt gehouden, dient vastgesteld dat verzoeker hiervan noch tijdens zijn eerste, noch tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding maakte. Het betreft dan ook louter een loutere *post factum*-bewering. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker de naam kent van de persoon met wie hij ruim tien jaar problemen zou hebben gekend in zijn land van herkomst temeer nu deze persoon de reden is waarvoor hij heden meent internationale bescherming te behoeven. Ook waar hij in zijn verzoekschrift aanvoert dat "*de mensen in de volksmond de huidige partij United People's Freedom Alliance nog steeds aanduiden met 'People's Alliance Party'*", komt hij niet verder dan het *post factum* opwerpen van een blote bewering die hij middels geen enkel objectief stuk staft. Dergelijk verweer is allerminst ernstig. Waar verzoeker nog stelt als volgt: "*Ten slotte kan verzoeker geen gebrek aan interesse worden verweten omtrent de recente ontwikkelingen in het land van herkomst. Verzoeker kan moeilijk achterhalen hoe het met zijn voormalige baas gaat, nu deze op een onbekende plaats (in het buitenland) verblijft. Ook aangaande zijn eigen problemen, kan hij nergens 'een beetje' naar informeren.*", komt hij opnieuw niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder *in concreto* uiteen te zetten waarom hij het met deze gevolgtrekkingen niet eens is. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet wel degelijk afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Dit klemt des te meer daar hij er klaarblijkelijk wél in slaagt om bijkomende stukken (verzoekschrift, stukken 4-6) te verzamelen.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer met betrekking tot de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde problemen. Als dusdanig blijven deze motieven onverminderd overeind en worden ze door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.9. Met betrekking tot de overige door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De overige documenten die u voorlegde zijn niet van dien aard dat ze de bovenstaande beoordeling wijzigen. Uw identiteitskaart, uw paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs en het e-ticket zijn enkel een bewijs van uw identiteit, nationaliteit en uw reisweg (van Sri Lanka tot Frankrijk), dewelke niet in twijfel worden getrokken. De geboorteaktes van uw vrouw en zoon en uw huwelijksakte zijn enkel een begin van bewijs van hun identiteit en uw familiale situatie, dewelke evenmin ter discussie staan. Hetzelfde kan opgemerkt worden over de documenten van uw werk en die mbt uw financiële staat, net als de actuele huurovereenkomst van uw gezin. In de drie krantenartikels wordt u zelf niet met naam vermeld. Het eerste gaat overigens ook over de valse klacht (van 2007), dewelke dan ook hoegenaamd niets kan staven. Het artikel dat over de dood van uw ex-collega zou gaan, vermeldt helemaal geen naam van het slachtoffer. Het artikel dat zou gaan over uw arrestatie einde juni 2007 doet dat evenmin. Opmerkelijk hierin is overigens dat het artikel wel aangeeft dat u zou ondervraagd zijn door de Terrorist Investigation Unit (TIU), iets wat klaarblijkelijk nog steeds niet wist. De medische documenten zeggen helemaal niets concreet over uw verwondingen, over de feiten of de omstandigheden waarin ze plaatsvonden."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: "*In ieder geval vreest verzoeker voor zijn leven in geval van terugkeer. De vele neergelegde documenten tonen de problemen van verzoeker afdoende aan.*", slaagt hij er geenszins in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.10. Waar verzoeker wijst op een risico op onmenselijke behandeling ingeval van terugkeer naar Sri Lanka (verzoekschrift, p. 9), stelt de Raad vast dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier, stuk 2) blijkt dat het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka op zich niet voldoende is om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake

een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat Tamils (ook afgewezen verzoekers om internationale bescherming) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie blijkt ook dat zo er personen zijn die problemen ondervonden bij terugkeer, het steeds gaat om personen die banden hebben gehad met de LTTE of betrokken zijn geweest bij diaspora-activiteiten. Uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoekers asielaas ongelooftwaardig is waaronder bijgevolg ook zijn vermeende banden met de LTTE.

2.3.2.11. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.12. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongelooftwaardige vluchrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in het verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voormeld artikel zou kunnen onderbouwen. De verwijzing naar de situatie van terugkerende verzoekers om internationale bescherming (verzoekschrift, p. 9) kwam hoger reeds aan bod en betreft hoe dan ook geen situatie van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER